

— Остави ги клетитѣ, бре момче. Да ги не правимъ да имъ ся пука сърдцето. Нека си влѣземъ като хора.

— Молихъ ти ся и азъ и калпакътъ ми, не ми ся мѣси ты, бачо мой даскале.

— Ама какво ще ся научишь отъ това.

— Ще имъ дамъ единъ урокъ.

— Като какъвъ ?

— Ей такъвъ ; ще ги науча да не истрѣпватъ отъ веднѣжъ.

— Ты си еще дѣте и ти ся играе.

— Азъ, байно Гырджикъ, кога щѣ, видишь дѣте съмь, и пакъ кога щѣ съмь мѣжъ. А ты само мѣжъ можешъ да бѣдешъ. Стой ты сега и гледай !

Кѣщицата въ коѣто бѣше ся събрала малката дружина на поразницитѣ, състояще отъ двѣ не равны стаи, отъ които по голѣмата имаше единъ нискъ прозорецъ и малкъ отъ къмъ тѣзи странѣ дѣто стояхъ двамата прѣатели, сирѣчь ученикътъ Мацко съ учителя Гырджикътъ. Този прозорецъ бѣше ограденъ съ желѣзни прѣчки кръстообразно напрѣчени. Вратата бѣхъ из-отзадъ.

— Е, сега какво ще правишь ? рече Гырджикътъ.

— Сега, ты байно Гырджикъ вижъ да намѣришь дѣ сѣ вратата и щомъ мя чуешъ да извикамъ, извикай и ты по турскы «да не сте мрѣднали бре» разбра ли ?

— Разбрахъ ; отговори Гырджикътъ малко като незадоволенъ. Ама какъвъ бѣсъ, ты си испотрѣпанъ отъ ранитѣ и грохнѣлъ, но отъ кѣдѣ пакъ ся взема у тебе туй присърдце за да ся шегувашъ !

И трѣгна, стѣпяеца на прѣстие, за да намѣри вратата, които и намѣри като испосѣгледа и около кѣщитѣ когато Мацко, приближи до желѣзниятъ прозорецъ и като си тури лицето тѣй както да може той да гледа вътрѣ а него да не е видятъ, извика внезапно по турскы.